

Ecclesiis civitates : ne aliquis dubius rationis et trepidus mentis expectet novi aliquid post Chalcedonense concilium contra definitiones ipsius retractari : quia per universum mundum insolubili observatione retinetur, quod a sacerdotum universitate est constitutum ; et sicut apparuit cœlestis titiens ultionis assertione firmatum. Unde divino iudicio reluctatur quisquis ejusdem venerabilis definita concilii post tot divinæ indignationis exempla non sequitur.

OBSERVATIO P. ANTONII PAGI
ad an. Christi 477, num. 12 et 13.

Holstenius in Collectione Romana publicavit epistolam Simplicii papæ ad Acacium Constantinopol. episcopum quæ sine die et consule est, quamque Labbeus tom. IV Concil., pag. 1039, post omnes Simplicii epistolas male collocavit. Cum enim eam scripserit Simplicius, paulo postquam accepit ab Acacio vim, quæ illata fuerat Ecclesiis, sub occasione tyrannicæ dominationis, et per absentiam Christianissimi principis ; et ipso tempore, quo Ælurus adhuc vivebat, quem cum sequacibus suis ad irremediabile exsilium dirigi, a Zenone imp. petendum esse dicit, apparet eam epistolam in futura Collectione conciliorum immediate collocandam esse post epistolam 8 Simplicii ad Zenonem imp. datam viii idus Octob. post consulatum Basilisci et Armati, qua Simplicius gratulatur imperatori de recuperato imperio ; cum post illam in eadem collectione concil. sequatur epistola Acacii ad Simplicium, qua ei Timothei Æluri mortem significat, quæ adhuc Simplicium latebat, cum Epistolam ab Holsenio editam ad Acacium

A scripsit. Ex ea intelligimus Acacium monuisse Simplicium de synodo a se apud Constantinopolim indicta. Ait enim Simplicius : *Unde unicum post Deum, qui Ecclesiam et rempublicam consolatione mirabili visitavit, etiamsi hoc fieri minime postulasses, clementissimi imperatoris auxilium duximus implorandum, ut pro omnibus quæ regno ejus Dominus tribuit, ne ulterius in orbe terrarum, quas subditas suo cognoscit imperio, Ecclesiæ Dei ab hæreticorum contagione et pravitate violentur, sed doctrinæ diabolicæ præceptione pietatis ipsius præstentur immunes. Ut ii qui sibi crediderint sacerdotale ministerium damnati hominis præsumptione conferrî, promulgata imperiali constitutione, etiam a conventu hominum segregati, jubeantur excludi: quatenus his submotis, atque in solitudinis perpetua relegatione damnatis, antistites catholici deceptis vel reddantur Ecclesiis, vel creentur. In quo nec nostræ preces apud religioissimum principem, nec dilectionis tuæ suggestio, aut tantorum fratrum nostrorum, quod advenisse Constantinopolim reperimus, imploratio sacerdotum, aut supplicatio monachorum laborare poterit.*

B Imploraverat autem imperatoris auxilium Simplicius in epistola ad Zenonem viii idus Octob. post consulatum Basilisci et Armati, ideoque Holsteniana epistola prioribus mensibus anni insequentis data. In illa enim, quam an. 477 viii idus Octob. scripsit Simplicius, ait : *Unde ante omnia precor, ut Alexandrinam Ecclesiam non minus a funes'io, quam ab hæretico pervasore clementiæ vestræ dispositionibus liberatam, catholico et legitimo restitui censeatis antistitiisque etiam, quos temeritate diabolica diversis ordinasse perhibetur, ejectis, relectæ si ei subrogari constitutis episcopos, etc.*

ANNO DOMINI CCCLXXIX.

S. LUPUS TRECENSIS

ET

S. EUPHRONIUS EDUENSIS.

NOTITIA

IN SANCTUM LUPUM EPISCOPUM TRECENSEM.

(Ex Bibl. Galland.)

* Sanctus Lupus Tricassinus episcopus, vir plane admirandus, magnam sui nominis celebritatem posteris reliquit, ut ex veterum de eo testimoniis satis intelligimus. Eucherus enim Lugdunensis de solitudine Lirinensi verba faciens (a) : *Hæc, inquit, habuit reverendi nominis Lupum, qui nobis illum ex tribu Benjamin lupum (Paulum apostolum) retulit. Sed unus præ cæteris audiendus Sidonius, qui eundem Lupum compellans, hæc scribit (b) : Tu Pater Patrum et episcopus episcoporum, et alter sæculi tui Jacobus,*

C *de quadam specula caritatis, nec de inferiore Hierusalem, tota Ecclesiæ Dei nostri membra superinspicis : dignus qui omnes consolens infirmos, quique merito ab omnibus consularis. Alibi autem eum vocat (c) facile principem pontificum Gallicanorum, suæ tam professionis magistrum quam dignitatis auctorem. Quin est, inquit (d), primus omnium toto, qua patet, orbe pontificum, cujus prærogativæ subjicitur, cujus censuræ attremis etiam turba collegii, in cujus gravitatis comparationem ipsa etiam grandævorum corda puerascunt*

(a) Euch. epist. ad Hilar., § 42, Bibl. PP. Lugd. tom. VI, pag. 866 b.

(b) Sidon. lib. vi, epist. 4, pag. 995 b, tom. I

opp. Sirmoud. edit. Paris.

(c) Id. lib. vii, epist. 3, pag. 1041 c, ibid.

(d) Id. lib. vi, epist. 4, pag. 996 b, ibid.

Verbo, est Lupus Sidonio (a), *norma morum, colu-
mina virtutum, vera, quia sancta, dulcedo*. Hæc et alia
hujusmodi complura de præsule nostro Trecensi
Arvernorum antistes.

2° Neque solum egregiis p̄tatis ac integritatis
dotibus quæ pontificem deceant, sed etiam doctrina
et eruditione reliquis antecellentem sanctum Lupum
prædicat idem Sidonius. Primum enim Arbogastem
comitem, qui sibi enodandas proposuerat varias e sa-
cris Scripturis petitas quæstiones, ad ipsum Trecen-
sem episcopum remisit, testatus (b) quod illius do-
ctrinæ abundantiam eventilandæ nec ejus consultatio suf-
ficeret. Deinde vero ad eundem sanctum pontificem
scribens (c) : *Mihi, ait, rigor censuræ tuæ in litteris
æque ut moribus est ambifariam contremiscendus*. Ve-
rum ex eo potissimum intelligimus quanta sapientiæ
laude claruerit sanctus Lupus, quod anno 429 vix
exactis in episcopatu duobus annis, a Patribus Gal-
licanis in magna synodo congregatis legatus in Bri-
tanniam adversus Pelagianos una cum sancto Ger-
mano Antisiodorensi episcopo fuerit omnium suffra-
giis destinatus. Qua de legatione pluribus ven. Beda (d) :
ejusdemque legationis historiam fuse persequitur No-
risius (e), ac post eum Tillemontius (f) et alii. Dixi-
mus Lupum in Ecclesia Trecensi regenda biennio
exacto, in Britanniam missum fuisse anno 429, ne-
que enim viris doctis (g) probatur Pagii sententia,
qui ex Sidonii epistola ubi ait (h), *Lupum in aposto-
lica sede novem jam exegisse quinquennia*, existimat
præsulem Arvernensem per quinquennalia imperii
Cæsarei supputationem iniisse, adeoque Lupi ordi-
nationem anno 428 illigandam esse definit (i). No-
risius itaque ac Tillemontius locis citatis Baronium
assectati (j), sanctum Lupum ordinatum fuisse anno

A 427, in Britanniam vero legatum anno 429 statuunt.
Qui postquam in Tricassino præsulatu ipsos quinquaginta
duos annos explesset, anno demum 479 plenius
dierum in cœlum ex hac vita migravit (k).

3° Magni hujus Trecensis pontificis qui fuit exi-
mium Ecclesiæ Gallicanæ decus, ejusque immensa
præconia memoriæ commendavit Sidonius Apollina-
ris, duæ tan um epistolæ superant; quarum alteram
edidit Sirmundus (l), unde in conciliorum collectionem
deinceps transiit (m); alteram Acherius in Spicile-
gio (n). Et priorem quidem post annum 443 scripsit
sanctus Lupus suo et sancti Euphronii Augustodu-
nensis episcopi nomine ad Talasium episcopum An-
degarvensem, qui utrumque præsulem consuluerat de
tribus capitulis: nimirum *de vigiliis natalis Domini*,
B *Epiphaniæ et Paschæ; de bigamis; et de iis qui con-
jugati assumuntur*. Posteriorem vero nostro Trecensis
antistes Sidonio inscripsit, qua illi episcopatum Cla-
romontanum gratulatur. Hanc autem epistolam scri-
psisse sanctus Lupus perhibetur desinente anno 471,
episcopatus ejus 45, scilicet *post novem jam decursa
quinquennia in apostolica sede*, ut ait ipse Sidonius in
litteris quas eidem sancto præsuli rescripsit (o). De
utraque porro epistola Tillemontium (p) atque auctores
Historiæ litterariæ Gallicæ (q) consulere præstat. At
vero de posteriore viri eruditum verba hic exscribere
libet (r): « Qui hanc epistolam legerit, fallor, inquit,
nisi mecum impense doleat jacturam tot aliarum,
quas ab eo (Lupo) scriptas fuisse colligimus ex Sido-
nio; dum illum facit Ecclesiarum omnium in rebus
dubiis consiliarium, in adversis consolatorem. Juvat
tamen vel sæmel loquentem audivisse Sanctum, ut
inde penitus ejus indolem spiritumque noverimus. »

(a) Sidon. *ibid.*, pag. 997 c.

(b) *Id.* lib. IV, ep. st. 17, pag. 953 c. *ibid.*

(c) *Id.* lib. IX, epist. 11, pag. 1105 c. *ibid.*

(d) Bed. *Hist. eccl.* lib. I, cap. 17.

(e) Noris. *Hist. Pelag.* lib. II, cap. 5, pagg. 301
seqq., opp. tom. I.

(f) Tillem. tom. XV, pagg. 15 seqq.

(g) *Id.* tom. XVI, pag. 123, not. 1, et pag. 750,
not. 6 in S. Sidon.

(h) Sidon. lib. VI, epist. 4, pag. 997 a, opp. Sir-
mond. tom. I.

(i) Pagii. *Prolegom. ad dissert. Hypat.*, § 51, et
ad ann. 428, § 23, item ad ann. 472, § 5.

(j) Baron. ad ann. 472, §§ 14 et 15.

(k) Bolland. *Act. SS.* tom. VII Julii in comment.
de S. Lupo num. 45 et 82, pagg. 59, 67.

(l) Sirmond. *Concil. Gall.* tom. I, pag. 122.

(m) *Concil.* tom. V, pag. 71, edit. Ven. Labb.

(n) Acher. *Spicil.* tom. V, pag. 579, sive nov.
edit. tom. III, pag. 302.

(o) Sidon. lib. VI, epist. 4, pagg. 997 a, tom. I
opp. Sirm. cit.

(p) Tillem. tom. XVI, pagg. 135 seqq.

(q) *Hist. littér. de la France*, tom. II, pagg. 490
seqq.

(r) Bosch. ad *Act. SS.* tom. VII Julii, pag. 67,
num. 82.

SS. LUPI ET EUPHRONII EPISTOLÆ.

EPISTOLA PRIMA.

LUPI DOMNO PAPÆ SIDONIO.

Gratias ago Domino Deo nostro Jesu Christo per
Spiritus sanctum, qui te, carissime frater, in hac
generali titubatione et pressura dilectissimæ sponsæ
Ecclesiæ suæ, ad ejus sustentationem et consolati-
onem in sacerdotem vocavit, ut sis lucerna in Is-
rael, et sicut ambitiosos honores mundanæ militiæ

cum summa laude exsecutus es, ita militiæ cœlestis
operosa munia et humilia ministeria ipso adjuvante
Christo alacriter percurras, nec retro ad aratrum
applicata manu, pigritantium agricolarum more oc-
ulos convertas. Tu imperatorius apices per gloriosis-
simas affinitates proxime consecutus es; tu trabales
ornatus splendidasque præfecturas, et quidquid ir-
requieta desideriorum series sibi beatius in sæculo
potest fingere, honorificus et inter streperos plausus